

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščeźerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

15. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Šap. št. 16, 9—15.

Filippi je sławne město; pschetož tu bu w lěće 42, přjedy hač je šo Šhrystuš narodzil, psches wulku bitwu romske křěžorstwo šałožene. — Ale hišće wjele sławnišće je město Filippi psches to, šo bě Filippi přenje město w Europje, hdžež šo ewangelion wo Šhrystušu pschipowjeda. Tam přeni ras to hešło klinezi: Europa je Jesom Šhrysta! — Hač dotal bě šwjaty japoschtol Šawol jenož w Afiskej wo Šhrystušu přědował. Ale jako woni do Troady pschińdžechu, šo Šawolej w nozy widženje šta. Někajki muž běšće š Mazedonskeje, tón jeho štejo prošeshe a džěšće: Pschińdž dele do Mazedonskeje a pomhaj nam! Jako wón pak to widženje běšće widzał, duž bě wón teje wěšteje nadžije, šo tón Anjes jich tam běšće powolał, šo bychu tam ewangelion přědowali. A hnydom šo woni pushežichu š Troady a pschińdžechu š přenim běhom do Samothraziskeje a najajtra do Neapla, a wot tudy do Filippa, kotrež je to wošebnišće město w Mazedonskim kraju. — Mazedonia je přeni kraj w Europje, hdžež jedny křesćijan pschińdže; Filippi je přenje město w Europje, hdžež šo ewangelion pschipowjeda. Ščo pak je tón přeni cžlowjek w Europje, kotryž přědowanje wo Šhrystušu měri? Wo nim powjeda našch džěbnišchi tekst. — Šena žónka to bě, š mjenom Lidia. O wona njeje šebi myšlila, šo by jeje mjeno hišće džěška šnate bylo, šo bychmy my hišće džěška wot njeje ša šwoje křesćijanstwo wuknyč mogli!

Šaj, Lidia, přenja křesćijanka w Europje, je pschiklad ša našče křesćijanstwo; pschetož wona ma

- I. wotewrjenu wutrobu;
- II. wotewrjenu křěžu;
- III. wotewrjenu ruku.

I. Lidia ma wotewrjenu wutrobu. Šaj, křesćijanstwo nješlucha jenož do hlowny, do rošoma, ale křesćijanstwo šlucha do šriedžiny našeho bježa, do našeje wutroby, šo by nucata móž našeho žyho žiwjenja, našeho myšljenja, rěčenja a štutkowanja bylo! Šak pschińdže pak křesćijanstwo do našeje wutroby? — W našchim tekšće njerěka: „Lidia temu Anjesej wutrobu wotewri“, ale w našchim tekšće rěka: „Tón Anjes Lidiji wutrobu wotewri!“ — Šamknjene wutroby móže jenož Bóh šam wotewrič, pschetož Bóh je cžlowštu wutrobu štworik. Šleje tola, šak wón Lidiji wutrobu wotewri. Lidia, š města Thiatirskich, šcharlat pschedawashe. Ale wona bě šwoju domišnu wopushežila a nětko w Filippje bydli. Bóh šam bě ju do tuteho města wjedł. — Lidia bě wot naroda pohanka, ale psches Bože wodženje bě wona tam israelskeho Boha šejnala a štaji nětko šwoje dowěrjenje na tuteho Boha, šo wón šwoje šlubjenje dopjelni a Mešiasa poščeze. Pschezo je wona židowske Bože šlužby wopytowala. — A šak džěšće wona tež šabatny džěń, wo kotrymž našch tekst powjeda, won psched město š wodže, hdžež Židzi šo š Bohu modlachu. Šenož někotre žony

běchu šo tam řechle. — A ř tutym žonam řwj. japořchtol řawol mózuje wo řesom řhryřtuřu předuje, řiž bu řřchizo-
wany, ale wot morwyř řtany a ředži ř prawizy Boha
w bóřřteř majeřtořeři a krařnořeři. — Tak je Bóř tón
Řnjeř řawola a řidiu hromadu wjedł. A jako řidia
předowanje řawola řlyřhi, dha bě jej, řaž by Bóř řam
přched durjemi jejneje wutroby řlapal, řo by ju wotewrił.

Řomyřł řebi, mój řřchecziانو, w tutej hodžinje, řař
je Bóř tebe w twojim žiwjenju wjedł! Tebe je Bóř do
teho měřta wjedł, hdyž ty bydlřřh, řo by tam řbože
řwojeje duřche namařal. Tebi je Bóř řwěrných přřcheczelow
daril, na kotrymž widžřřh, řchto je žiwe řřchecziانو.
Tebe je Bóř dženřa do Božeho doma wjedł, řo by ty
řtamřřnu wo řidiji řlyřřal. A něřko tón Řnjeř tež přched
durjemi twojeje wutroby řlapa a wola: wotewř řo! Šnadž
je w nařřim teřře je ne řłowo, kotrež je tón Řnjeř wo-
řebje řa tebe prajił.

Alle, w tym Řnjeřu lubowani, hdyž w nařřim teřře
řeřa: „tón Řnjeř řidiji wutrobu wotewri“, my tola tež
řłowo teho Řnjeřa w řjewjenju řwjateho řana řnajemy:
„Šłaj, ja řteju přched durjemi a řlapam; jeli řo budu řchto
mój hłóř řlyřřecž a te durje wotewričž, ř temu budu
řańeř.“ My řpěwamy: „O ty jařnořeř krařnořeře, řwěřlo
ř Boha řařwěčene, daj nam nutrne wutroby, řpožeř nam
wuřřhi wotewřene!“ ale my tola tež wěmy, řo tón Řnjeř
jeno tym wutroby wotewřja, řiž řwoju wutrobu woprawdže
wotewričž dadža. Tón Řnjeř řže wutroby wřřhřřh cžlo-
wjeřow wotewričž, wón přřchezo pŕta a řlapa; ale my
dyrbimy tež jeho hłóř řlyřřecž a wotmolwicž a řwoju
wutrobu wotewričž dacž. — řidia da řwoju wutrobu
wotewričž. Wona pŕta řbože řwojeje duřche, a jako wona
předowanje wo řhryřtuřu řlyřřhi, dha wě: Tón je, kotrehož
moja duřcha potřeba; jeno tutón řeřuř móže řadanje
mojeje duřche řpořojieř, móže mi měř dacž. — Řař huřto
je tón Řnjeř hižom přched durjemi twojeje wutroby řlapal,
a ty nejřby jeho hłóř řlyřřal! O pořřow jeho, hdyž wón
dženřa řlapa: „Bój nuts, ty pořohnowany teho Řnjeřa,
čehodla řtejiřh ty wonka?“ — Alle přched durjemi tak
něřotreje wutroby řeža čzeřle řamři. Šnadž hordoeřeř twoju
wutrobu řamřny, a to duchowna hordoeřeř! Ty prajiřh, řo
řby pořožny a prawy, a njemóžeřh řrořymieř, čehodla řo
w žyřřwi tak wjele wo hřeřhu předuje; a dořelž ty njehařřh
niečo wo hřeřhu wjedžecž, tehodla njehařřh ty tež niečo wo
Šbóžniřu hřeřřnikow wjedžecž. — Řóždy cžłowjeř ma
řwoje wořebite řamři přched durjemi řwojeje wutroby.
Njeř řo řóždy pruhuje, řařři řamř přched durjemi jeho
wutroby řeži! — Alle potom wotřřorřujecze tute řamři, a to
řo řtanye přřeř řwjerde řhutne: ja řžu! řa řžu, Řnježe,
twój byeř, ja řžu řo žyřle tebi poddacž, ja řžu tebi řłuzieř
ř cželom a duřhu. — A hdyž tón Řnjeř cžiwe, řo mařřh
woprawdže dobru wolu, jemu řwoju wutrobu wotewričž,
potom wón tež tebi pomřha přřeř řwojeho řwjateho Duřha,
a twoja wutroba řo wotewri a tón Řnjeř nuts čehnje.
Wón řnadž najpředy tak nuts čehnje, řaž něhdy do řempla
w řerusalemje, ř řřchudom w ruřomaj, řo by wřřhřřto wu-
hnał, řchtož do wutroby njepřlyřřha, ale potom wón tež
nutsčehnje řaž něhdy do doma Marje a jeje řotry Marthy
w řethaniji, ř hnadu a ř měřom, ř mozu a ř trořřtom.
— řehodla wotewřene wutroby! To je to přřeňe, w kotrymž
dyrbi nam řidia, přřeňja řřchecziانو w Ęuropje, přřchi-
řlad byeř.

II. Alle, w tym Řnjeřu lubowani, hdyž je řhryřtuř
wutrobu dobył, potom řže tež řheže měeř. — řeřuř njeje
řpořojom, hdyž je jena duřcha jeho přřhijała, ale wón řže
žyřlı řwóřbu, mandželřteho a mandželřtu a džeři řa řebje
měeř. řeno ř řřchecziانوřřh řheřow a řwóřbow móža
řřchecziانوřře wořadny, móže řřchecziانوřřa žyřřeř, móže na-
pořledř žyřle Bože řraleřřto naroeřeř. — A tak nima řidia
jenož wotewřenu wutrobu, ale wona ma tež wotewřenu
řhežu. W nařřim teřře řeřa: „řako pař wona a jejna
řheža bu řřchecžena.“ — O řbožowna řidia, ty řby řemřři
řřarlat přřchewala, ale něřko řby najkrařniřřhi purpur na-
mařala, tón purpur, wo kotrymž řawol řerhard řpěwa:
„Hdyž na pořledku přřhřřdu ja, mój řeřu, ř twojom řudu,
je twoja řreř mi drařřa purpurřřa, ř kotrež řo woblež
budu.“ A wona njeje tutón řřarlat řa řo řřhowala, ale
je řo řřarala, řo by tež jeje žyřla řheža jón wobředžala.
Řař je řo to řřalo, řo je řo tež jeje řheža tak ruče wobro-
eřiła? Řařřerje je wona tym řwojim powjedala, řchto je
řwjaty japořchtol řawol předowal. A wřřhřřny něřko
widžachy, řařřa wjeřeloeřeř ř jejeju woeřow řwěeři, řařři měř,
řařřa miłoeřeř a přřcheczelnořeř w jeje wutrobje řnježi. řaj,
wřřhřřny cžiujachy: tuta žona je řbože řwojeje wutroby na-
mařala! Wřřhřřny řebi něřko řadachy: O řo byřh ja tež tak
řbožowny był! A něřko woni tež řwoje řbože w řhryřtuřu
pŕtachy a namařachy. — Wuřřeře ř teho, řař móžeče řwoju
řhežu ř temu Řnjeřeř wjeřeř! Njeřeřa we řwjatym piřmje:
„Čehož wutroba pořna je, to dže přřeř řt?“ Njeřyřbjalo
něřko to najkrařniřře a to najřwjeeřiřře, řchtož nařřhu
wutrobu napjelňa, tež přřeř nařř řt hieč? řaj, my dyr-
bimy wo tym Řnjeřu řečecž! Alle dyrbimy dale tež přřeř
řwoje řhodženje a řadžeřenje pořařacž, řo je řhryřtuř do
nařřeje wutroby cžahnył, řo řmy prawi řřchecziانو! řidia
ma wotewřenu řhežu. My cžitamy w nařřim teřře dale:
A tak řawol a řukas a řilas a řimotheus jeje dom
wopŕtachy. Řařře krařne žiwjenje je něřko w tutym domje
był! Řař mózuje je něřko řawol w tutym domje předo-
wal! Řař wjeřele řu woni tam pořalmy a řhwalobne a
duřowne lubořne řhěřluřře řpěwali! Řař řwěrnje řu woni
tam ř Bohu řo modřili! — řaj, ř pořřłami teho Řnjeřa
tež Duřh teho Řnjeřa do teho doma cžeňje. Něřko řo žana
řwada a rořřora, žane řwarjenje a njeřpořojne morřotanje
wjažy w tutym domje njeřlyřřhi! — A tu řžemy řo my
prařřecž: Řoho ty do řwojeje řheže přřhijimařřh? Šwřate
piřmo a w řwjatym piřmje tyř řwjatych mužow řareho
a noweho řłuba, Mójřařa a pořetow, řwjatych ewangelistow
a japořchtolow? řjerjeřh ty jich do řwojeje řheže a
ředžiřh řad ř jich nohomaj? — Řoho ty přřhijimařřh? Tyřh
dobřřh duřow měřa, měřnořeře napřřchecziانو wřřhřřim
cžłowjeřam, ponižnořeře a přřeřřenořeře, abo tyřh řlyřh
duřow wobožnořeře a řebiečnořeře, řawieře a njeřpořojnořeře?
— Š jenym řłowom: Řoho ty přřhijimařřh: řhryřtuřa,
řiž cžini řhežu řa hětu Božu pořa cžłowjeřow, abo řřeho
njeřpřchecžela, řiž cžini hětu řa helu?

III. A řidia ma tež wotewřenu ruřu. Wona pořřłow
Božich do řwojeje řheže přřhija, jich ř próžu a luboeřžu
wořhlada a wobřřara a jim tak něřotru dobruřto cžini. Wo
tutej žonje ř měřřa řhiatirřřh to řłowo pořeři, kotrež tón
Řnjeř w řjewjenju řwj. řana žyřřej řhiatirřřej wořadže
přaji: „řa wěm twoje řřřři a twoju luboeřeř a twoju wěřu
a twoju řłuzbu a twoju řečepřlıwořeř a řo ty dale wjažy
cžiniřřh.“ A řařřeho duřha wjeřelého woprowanja, řařřehož
řidia ma, ma pořdžiřřho žyřla wořada řilippiřřh; přřchetož

w swojím liščje na Filippiskich je swj. japoschtol Pawol wobswědčil, so je tuta wošada jeho tji króč podpjerala. — Tajke wotewriene ruki žada šebi tón Knjes wot naš wščitkich. W tym šo naše ščesczjanstwo pruhuje, hač je prawe ščesczjanstwo. We wěrje my duchowne a njebjeske dary wot teho Knjesa bjerjemy a w lubosći dyrbinmy šwoje semske kubla šwojim šobucžlowješam woprowač. Lidia Pawola do šwojeje šhěže pschija, a š tym wona zplej wošadže šwoju šhěžu ša Bože šlužby posćiczi. A hdyž nětko Gustav-Abolfske towarštwó naš prošy, šo bychmy my šwojim bratram, kotřiz w rospróščenju bydla, pomhali, šo bychy šebi Boži dom natwaricž mohli, potom chzemy na Lidiu špomnicž a šwoju ruku wotewricž. Lidia Pawola a tych druhich do šwojeje šhěže pschija, a š tym wona mišionstwo mješ pohanami podpjerasche, pschetož tuczi mužojo běchu mišionarojo. A hdyž nětko mišionstwo mješ pohanami naš wo dary prošy, chzemy šašo na Lidiu špomnicž a šwoju ruku wotewricž.

W tym Knjesu lubowani! Město Filippi je hižom dołho šahinyło! Tam, hdyž něhdy šlónzo ewangelija taš jašnje šwěcšesche, nětko islam abo turtowška nabožina knježi! Njeje to warnowanje ša naš? Woprawdže, hdyž nješšmy my prawi šwěrní ščesczjenjo, potom móže tež naše šbože rucze šahinyčž! Tehodla: wotewriene wutroby, wotewriene šhěže, wotewriene ruki chze tón Knjes pola naš namašacž; potom — daj to Boh! — tež my junu pola njeho wotewriene njebjeske durje namašamy! Šamjen.

M. w K.

Pschi njedželskim šwonjenju.

D šak to dušchu wošchewja,
Šdyž š zyrkwoje šwonj šaklineža!
Šich šynt nam rěči š wutrobje
Šaž postrowjenje njebjeske;
Wšchaf šwědčzi hłób jich šwjatocžny,
Šo dženska džet je Knjesowy.

Šich hłób naš woła š Šesukej,
Pschi kotřymž ničtó hrěšny njej,
Šiz š jeho štwju a prawdoščžu
Šso debi w šwojim žiwjenju
A Šesom Šhryšta mozuje
Šso we wěrje hač do šmjercže.

Duž njech nam šwonow šlincženje
Šajrejšchi wošchew dušče je;
Njech wono horka na zyrkwi
Šaž šwalospěw nam šaklineži,
Šo ša naš š trošchtej wot Boha
Šu njedžela nam šwjecžena!

K. A. Fiedler.

Bože žohnowanje.

We šwojim 2. liščje na Korinthiskich praji šwjaty japoschtol Pawol w 10. šchtucžny 9. štawa: „Kotřiz paš šymjo dawa rosšywarjej, tón tež budže šhlěb dawacž š jedži a pschisporjecž wasche šymjo a dacž rosčž pšody wščeje prawdoščže.“ Šole pschirunanje je š běha pschiroby wšate. Boh džě je tajke žohnowanje do šemie položił, šo wono niž jeno š šđerženju čžlowještwa došaha, ale šo tež šymjo ša žně hiščeže šbytkne wostawa. Šon Knjes, šiz móž a dary š dobroččinjenju dawa, njebudže rosšywarja šameho nusu

čšerpicž dacž, ale da tež jemu doščž. „Někotř dawa a pschezo bóle pschibyma; drugi je paš škupy, hdyž by njedyrbjał, a tola wošudnje (Pschisłowa Šal. 11, 24). W duchownym je runje taš. W Božich džěčžoch, kotřez šu w Šesuju prawe ščinjene psches wěru, wštonja Šesuš šam pšody prawdoščže, pschetož wone šu š nim šrosčžene šaž halošy š winowym pješkom. Šaloša dawa měštnoščž ša mješhu winoweho pješka, a wudobytł teho — šu šicže. Šoškuššne džěčžo Bože džělawoščž šwjateho Dušha nješadžewa a wšchudže wón Šhryštowu rosščerja.

F.

Šesuš, naša radoščž.

(In Dir ist Freude in allem Leide.)

Ty šy nam radoščž,
We horju žadoščž,
D ty šlóbki Šesušo!
My mamy š Tobu
Wšcho šbože šobu,
Džak čži, luby Šbóžniko!
Wšpomhášch š šludow,
Wšmóžesč š wudow;
Ščtóz tebi wěri,
Šrawu čžer měri,
Wšstanje wěcznje,
Šalleluja!
Šwojej šo šnady
Džeržimy rady
Tu we žiwjenju
Šaž we wumrjecžu
Šicžo naj' njedžěl,
Šalleluja!

Šdyž tebe mamy,
Dža čžerta šhlamy,
Ššwět, hrěch, šmjercž nam nješčhodža;
Ty mašch wšcho w ruzy,
Wšbroczíšch dužy,
Šusu — je tež najwješča.
Duž čžesčž čži dawy,
Čže posbėhamy
Š twojim wšchěm ludom
Tu a tež wšchudžom,
Šaj, do wěcznoščže:
Šalleluja!
Čži šaspěwamy,
Čži šawyššamy;
Móz twuju šhwalmy,
Wšopor čži palmy,
Šaj, do wěcznoščže:
Šalleluja!

Šurij Bróšf.

Budžmy špokojni.

Runjež Boh tón Knjes we šwojim šłowje praji: „Ša čžu jich jedž požohnowacž a jich šhudych š šhlěbom našhčicž“ (Ššalm 132, 15), je tola šnate, šo ma njebjeski Wščez wjele žadoščžiwych a nješpokojnych džěčži na šemi, a tež w thmle šěče šmėje někotřžkuli šupčžicž, šo šo tón abo tamón pšób njeje po jeho pschecžu poradžil. Šle je dža to Boža wina? Šě, wón je šawěrnje to šwoje čžinił a ša wšchě šwoje štworjenja doščž dal. Šdyž paš je pschi wšchěm thm taš wjele šradanja a nušy, tyšchoty a ššobžy na šemi,

dha je to wina cłłowśkeho hrěcha, lěnjofcže a lóschtařstwa, njedžaka a furowofcže. Chyžli jeno ſprawni bycž a wſchu ſwoju winu a ſtomdu na tón jedyn waſhny bot položicž, na tón druhi pať wſchě hnadne dary naſcheho Boha, kať wjeſele bychmy potom pofnawacž wufnyli: Hrěch drje je ſo mőzny ſcžiniť, ale Boža hnada je hiſchcže wjele mőzniſcha! Nječy mamy tehodla něť wjele abo maľo na cžafnym kuble, wſdawajmy ſo wſcheje njeſpoľojnoſcže, wjeſele wuſnawajzy: Sa mam wſcheho doſcž!

F.

Schpruchi na ſcžěnach.

Pobožny bur ras do forcžmy, w lěbu ležazej, ſaſtupi, ſo by tam po dlějšim pucžu troſchku pomotpocžnyť. Mimo njeho tam jeno hiſchcže dwaj hoſcžej ředžěſchtaj; taj mējeſchtaj palenz pſched ſobu ſtejo a kóſtki hrajeſchtaj a pſchi tym najhroſniſche rěcže wjedžěſchtaj. S woprědka bur mjelcžeſche; na poſledku pať bu jemu ta wěž tola pſches mēru wohidna. Wón ſo ſběhny a na teju dweju hněwnje a wótrje hladafche; tola to na njeju žaneho ſacžifchcžza nječžinjeſche. Duž ſ napschecža řebje na ſcžěnje wiřajo tón ſchpruch wuhlada: „Sa a mój dom chzemy temu řnjeſej řlužicž.“ Nětko bur ře forcžmarjei pſchiſtupi, řiž w kucžiku ředžěſche, a rjeľny ř njemu ſ roſřudženyľ hľoľom: „Řorcžmarjo, pať dyrbi tutón ſchpruch ře ſcžěny dele, pať dyrbitaj tutaj dwaj ſ domu!“ Řorcžmar řhwilku na ſchpruch hladafche, řiž bēſche jeho wērowanſki ſchpruch byľ, a na to ř tymaj hračžkomaj ſtupiwſchi rjeľny: „Řhadlej, cžinťaj, ſo mi ſ domu pſchińdžetai!“ Wonaj dyrbjeſchtaj řež woprawdže won.

Něľotry řjany ſchpruch, piřany, cžifchcžany abo molowany, na ſcžěnach w naſchich domach wiřa; ale huſto ſ nim žiwjenje, rěcženje a cžinjenje w domje pſches jene njeje. Na ſcžěnje cžitaſch: „Džěž lubofč, tam mēr“ — a mandželſtaj ſo mjeſ řobu bijetai; abo tam wiřa ſchpruch: „Wobhońcže ſo w piřmje!“ — a wo bibliju ſo ničto njepoſtara; abo tam je piřane: „Wſchitku waſchu ſtarofcž cžifčcže na Boha!“ — a na Boha ničto w domje ani njeſpomni.

Što tebi twoja ſcžěna předuje? Wlohľ řnawo řež do twojeho doma bur ſaſtupicž a prajicž: „Pať dyrbja te pobožne ſchpruchi ře ſcžěny, pať dyrbi to bjeſbőžne, njeľſchcžęjjanſke žiwjenje ſ domu?“ —

Tebi řo ſtań, kať řy řebi řadaľa.

(Wěrný podawť.)

Lieſa Ř., wudowa pobožneho bura, mējeſche pſchi wſchei řwojei hōdnoſcži a bohabojoſcži ſmyľ, řotryž jej něťotru řudobu načžini a duchownemu huſto ſkľadnoſcž da, napominažeho řłowa prajicž.

Druha řaſeń mjenujzy wudowje njeplacžěſche, abo wjele bóle ju wona wſchědnje w mēje pſchēſtupowaſche, ſo bēſche to jeľnym ſnatym napschecžiwne.

Pſchi najřnadniſchei ſkľadnoſcži wona Bože mjeno njeuwžitnje wužiwafche; pſchede wſchēm pať mējeſche wot mlodoſcže hroſne nawucženje, řwoje řłowa ře řaľořnym prajenjom wobtrucžecž: „Řeli ſo řať njeje, řať praju, nječy řo mi Bōh žiwěj ſpaličž da!“

Podarmo ſpyťachu jeľnej ſtarſchei a potom mandželſki, ju hrěſchne wofchnje wotwucžicž. Ani řhoſťanja ani napominanja nje-pomhachu. Lieſa drje na wotomiť lubjeſche, ſo chze řo polēpſchicž, ale pſchi nowej ſkľadnoſcži bēſche řaľo wſchitko ſabyte.

Řako junťrōcž pobožna macž placžo řawoľa: Włoje džęcžo, řy dha druhu řaſeń žyle řabyľa a njewēſch wjazy, ſo piřane řteji: „Njemolcže řo, Bōh řo njeda řa řmēch mēcž! Pſchetož ſchtož cžlo-

wjeľ řhje, to budže wón řež žnjecž?“ — wona w loľkomyřłnoſcži wotmolwi:

„Ale lubſcha macži, ja řebi myřlicž njemōžu, ſo dyrbjaľ řo Bōh wo řōžde řłowcžko ſtaracž, řotrež cžłowjeľ bjeſ roſmyřłenja wupraja. řa džě řebi pſchi tym na ničto ře njemyřłu.“

Macž řrudna ſ hľowu řſchafjeſche. „Bōh widži a řłyřchi wſchitko a wón hroſy ſchtraſowacž wſchitřich, řiž jeho řaſnje pſchēſtupuja! Što, hdy by wón nětko twoje řaľořne řadanje dopjelnit a prajit: Tebi řo ſtań, řať řy řebi řadaľa?“

Džowľa drje řo na wotomiť řhutneho řłowa ſ macžěrneho rta naſtrōža. Tola bōřny bēſche řo ſacžifchcž řaľo řhubit a wſchitko pſchi ſtaryľ wofťa.

Šdyž řo Lieſa woženi, bēchu jeľne hrěſchne rěcže jeje boha-bojajnemu muřej poſtorť, ale řež jemu řo njeporadži, ju wot řrudneho nawucženja wotwjeſcž. Šſamo hačž do ſtarych ľet wona řať druhu řaſeń pſchēſtupowaſche, a wo wřny ničto njebē, řiž njeby ſ jeľneho rta řaľořne prajenje řłyřchal: „Řeli ſo njeje, řať ja praju, nječy řo mi Bōh žiwěj ſpaličž da!“

Řako ju duchowny řaľo junťrōcž, řať hižom huſto, teho hrěcha dla napominaſche a na Boži hněw poľaſa, řnapſchecžiwne wona: „Ač, to je džě nětko moje nawucženje wot džęcžatřwa řem. řa řebi tola pōdla ničto ře njemyřłu. Bōh luby Řnjeſ mje teho dla hnědom řhoſťacž njebudže.“

S hľowu řſchafyřwſchi duchowny wotendže; na proſy řo hiſchcže junťrōcž wobrocži a řawoľa, ruťu poſbēhnyřwſchi: „Njemolcže řo, Bōh řo njeda řa řmēch mēcž! Pſchetož ſchtož cžłowjeľ řhje, to budže wón řež žnjecž!“

Lieſa řhwilu naſtrōžena řa nim hladafche. Wona džě chzyřche hewaľ pobožna žona bycž a teho dla řwojei wuſchi temu, ſchtož bēſche řłyřchafa, žyle řamľnyčž njemōžěſche. Tola mōž řłeho nawucženja bēſche řaľo ſ dohycžěťku. „Ně, ně, ja to njewēřju; řať řrutny tón Řnjeſ njeje. řa džě řym hewaľ dobra řſchcžęjjanťa a jeho ſprawnje lubuju. Duž řmēje ſ mojej řłaboſcžu ſcžęřpliwofcže a na řaľku malicžtoſcž hladacž njebudže.“

Alle Bōh řo řež njeda wot řyč, řotřiž řo jeho mjenuja, řa řmēch mēcž! Hiſchcže tón řamy wječřor, hđžěž bēſche duchowny Lieſu řať řhutnje a podarmo napominaľ, we wudowinej řhěži woheń wudhři. Wobhđlerjo hižom řpachu. Tola buchu wſchitzy wuſchowani hačž na jenu, a řa jena řeľaſche — řaľořnje, ale wērno! — Lieſa Ř.

Řejne řaľořne řadanje bēſche řo po piřmiku dopjelnit. Šſwjatny a prawy Bōh ju řa řłowo wſa a praji: „Tebi řo ſtań, řať řy řebi řadaľa!“

Wſchitka próža řadwēlowanyčž džęcži, lubowanu macž wuťhrowacž, bēſche podarmo, pſchetož: „Njemolcže řo, Bōh řo njeda řa řmēch mēcž.“

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

S **Dražďjan.** Lubořne ranje nam řańdženu njedželu bohatty wopyť řa naſche řerbſke řemſchenje w řichžněj žyrťwi lubjeſche. Čži řwērni wopyťowarjo a wobſtajni pſchecželjo Božeho řłowa bēchu řo řaľo řeſchli, a hnujaza je huſto jich řwērnoſcž a pſchwiřłiwofcž ř naſchim Božim řłužbam. W Dražďjanach pať je Šſerbow wjazy. Něľotryřkuliž řo řemſchenjom řdaluje. Tehodla je řtajnje cžim nuſniſcha próſťwa a napominanje ſtarſcheju na řwoje džęcži w zuřbje, ſo bychu w Šſerbow wēřje a řwērje řawoſťale. Špowjedž bēſche ř. řarať Domafčťa ſ Budeftež, přędowanje pať ř. řarať Řſchizjan ſ Řotež na řo wjaľ. Špowjednyčž bē 36 muřřſkich a 81 žōniſkich, hromadže 117. Bližičhe řerbſke řemſchenje budže njedželu 2. adventa.